

A politikák fejlesztési célú koherenciájáról és egyes biológiai természeti erőforrások EU általi kiaknázásának hatása a fejlesztésre Nyugat-Afrikában

Az Európai Parlament 2008. június 17-i állásfoglalása a politikák fejlesztési célú koherenciájáról és az egyes biológiai természeti erőforrások EU általi kiaknázásának a nyugat-afrikai fejlesztésre gyakorolt hatásáról (2007/2183(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 178. cikkére,
- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által elfogadott – az Európai Unió fejlesztési politikájáról szóló 2005. évi – „Az európai konszenzus” című közös nyilatkozatra¹,
- tekintettel az afrikai, karibi és csendes-óceáni országok, valamint az Európai Közösség és tagállamai között 2000. június 23-án Cotonouban aláírt² – és a 2005. június 25-én Luxembourgban aláírt módosító megállapodással módosított – partnerségi megállapodásra³,
- tekintettel a közös EU–Afrika stratégiára,
- tekintettel a Bizottságnak a politikák fejlesztési célú koherenciájáról szóló első kétéves, uniós jelentésére (COM(2007)0545), valamint a bizottsági szolgálatok ahhoz csatolt munkadokumentumára (SEC (2007) 1202),
- tekintettel a 2004. december 21–22-i, a 2005. május 24-i, a 2006. március 10-i, a 2006. április 11-i, a 2006. október 17-i, a 2006. december 5-i, a 2006. december 15-i és a 2007. november 19–20-i tanácsi következtetésekre,
- tekintettel a Bizottság szolgálatainak a politikák fejlesztési célú koherenciájáról (PFK) szóló munkadokumentumára és 2006–2007. évi munkaprogramjára (SEC(2006)0335),
- tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára,
- tekintettel a fejlesztés finanszírozásáról szóló, 2002. március 22-i Monterrey-i konszenzusra,
- tekintettel a Fejlesztéspolitika Menedzsment Európai Központja, a PARTICIP GmbH és a Complutense Nemzetközi Tanulmányok Intézete által készített, „Az uniós intézményeknek és a tagállamoknak a politikák fejlesztési célú koherenciájának előmozdítását célzó mechanizmusai” című, 2007. májusi értékelő tanulmányra,

¹ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

² HL L 317., 2000.12.15., 3. o. A legutóbb az AKCS-EK Miniszterek Tanácsának 1/2006. határozatával (HL L 247., 2006.9.9., 22. o.) módosított megállapodás.

³ HL L 209., 2005.8.11., 27. o.

- tekintettel az Evert Vermeer Alapítvány EU koherenciaprogramjára és a nem kormányzati szervek európai szövetségére a segélyért és fejlesztésért,
- tekintettel az „Éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítése az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább veszélyeztetett szegény fejlődő országok között” című bizottsági közleményre (COM(2007)0540),
- tekintettel az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményében részes felek konferenciája 13. ülésének (COP13), valamint a Kiotói Jegyzőkönyvben részes feleknek az indonéziai Balin, 2007. december 3. és 14. között tartott ülésének eredményére,
- tekintettel a biológiai sokféleség csökkenésének 2010-ig történő megállításáról szóló, 2007. május 22-i állásfoglalására¹,
- tekintettel az erdészeti tárgyú jogszabályok végrehajtására, a kormányzásra és a kereskedelemre irányuló EU cselekvési tervről (FLEGT) szóló, 2003. május 21-i bizottsági javaslatra (COM(2003)0251), amelyet a Mezőgazdasági és Halászati Tanács 2003. október 13-i következtetései erősítettek meg, valamint az Európai Közösségbe irányuló faanyag-behozatal FLEGT engedélyezési rendszerének létrehozásáról szóló, 2005. december 20-i 2173/2005/EK tanácsi rendeletre²,
- tekintettel az EU FLEGT cselekvési terv végrehajtásának felgyorsításáról szóló, 2005. július 7-i állásfoglalására³,
- tekintettel a Környezetvédelmi Tanácsnak a nemzetközi éghajlati rendszer 2012 utáni továbbfejlesztésére vonatkozó, 2007. február 20-i következtetéseire, amely hangsúlyozza, hogy „a fejlődő országokban az erdőirtással kapcsolatos kibocsátások [...] megfékezéséhez és a tendencia elkövetkező két vagy három évtized során történő megfordításához a 2012 utáni időszakra vonatkozó globális és átfogó megállapodás részét képező konkrét politikákra és intézkedésekre van szükség
- tekintettel a harmadik országokkal kötött halászati partnerségi megállapodások integrált keretrendszeréről szóló, 2002. december 23-i bizottsági közleményre (COM(2002)0637),
- tekintettel az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezetének (FAO) 1995-ös, a felelős halgazdaságok magatartási kódexére, valamint a FAO halászati kapacitások kezelésére vonatkozó, 1999-es nemzetközi cselekvési tervére,
- tekintettel a FAO 2005-ös, John Kurien által készített, „Felelős halkereskedelem és élelmiszerbiztonság” című tanulmányára,
- tekintettel az Európai Parlament számára készített, „A politikák fejlesztési célú koherenciája és az EU halászati politikájának hatása Nyugat-Afrikában” című, 2007. július 16-i tanulmányra,
- tekintettel a halászatról és a szegénység visszaszorításáról szóló 2001. október 25-i

¹ HL C 102. E, 2008.4.24., 117. o.

² HL L 347., 2005.12.30., 1. o.

³ HL C 157. E, 2006.7.6., 482. o.

állásfoglalására¹,

- tekintettel a „L’émigration irrégulière vers l’Union européenne au départ des côtes sénégalaises” [A szenegáli partok felől az Európai Unióba irányuló illegális bevándorlás] című, Juliette Hallaire által készített 2007. szeptemberi tanulmányra, amelyet a Nemzetközi Migrációs Szervezet tett közzé,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére és a Halászati Bizottság véleményére (A6–0137/2008),
- A. mivel az ENSZ Millenniumi Nyilatkozata minden államot felhív a politikák fejlesztési célú koherenciájának biztosítására,
- B. mivel az EU az EK-Szerződés 178. cikkével összhangban – amely kimondja, hogy a Közösség azon politikáinak végrehajtásakor, amelyek hatással lehetnek a fejlődő országokra, figyelembe veszi a fejlesztési együttműködés közösségi politikai célkitűzéseit – határozottan elkötelezte magát a PFK biztosítása mellett,
- C. mivel a fejlesztéspolitikára vonatkozó fent említett Európai Konszenzus 35. bekezdése kimondja, hogy „az EU teljes mértékben elkötelezte magát az iránt, hogy számos területen a politikák fejlesztési célú koherenciáját előmozdító intézkedést hozzon”, és hogy „fontos, hogy a nem fejlesztési jellegű politikák segítsék a fejlődő országok millenniumi fejlesztési célok (MDG) elérésére irányuló erőfeszítéseit”,
- D. mivel a Bizottság fent említett kétéves, a politikák fejlesztési célú koherenciájáról (PFK) szóló jelentése többek között a következőket állapítja meg:
- a PFK koncepcióját még nem érvényesítették kellőképpen a döntéshozatali folyamatokban,
 - az EU az erőfeszítések ellenére a hatékony PFK-koncepció kidolgozásának még mindig csak korai szakaszában jár,
 - a politikák magasabb szintű koherenciája előtt álló fő akadályt az EU tagállamai közötti és a fejlődő országok között felmerülő, szakpolitikai prioritásokra vonatkozó ellentétek és érdekellentétek jelentik,
 - továbbra is hiányzik a PFK-val kapcsolatos tudatosság és ismeret, és továbbra is szükség van a tartós, magas szintű politikai elkötelezettségre,
 - mivel a halászat fontos gazdasági szektor a part menti országokban, jelentős mértékben hozzájárulhat az élelmezésbiztonsághoz,
- E. mivel a 2005. május 24-i tanácsi következtetések kötelezettségvállalást tartalmaznak az európai uniós PFK növelésére, különösen tizenkét prioritást képező politikai területen, amelyek közé tartozik a kereskedelem, a halászat, a környezet, az éghajlatváltozás, a migráció és a foglalkoztatás,

¹ HL C 112. E, 2002.5.9., 353. o.

- F. mivel az EU által Nyugat-Afrikában kiaknázott két legfontosabb biológiai természeti erőforrás a hal és a fa, minthogy a Bizottság Kereskedelmi Főigazgatósága szerint a Nyugat-Afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECOWAS) által exportált hal és fa több mint 80%-a az EU-ba kerül,
- G. mivel az ENSZ Afrika legnyugatibb régiójaként határozza meg Nyugat-Afrikát, amely a következő 16 országból áll: Benin, Burkina Faso, Zöld-foki Köztársaság, Elefántcsontpart, Gambia, Ghána, Guinea, Bissau-Guinea, Libéria, Mali, Mauritánia, Niger, Nigéria, Szenegál, Sierra Leone, Togo (vagyis a Nyugat-Afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECOWAS) és Mauritánia)¹, és mivel gyakran Kamerunt is Nyugat-Afrika részének tekintik,

A politikák fejlesztési célú koherenciája (PFK)

1. üdvözli a Bizottság, a Tanács és a tagállamok PFK-ra irányuló növekvő figyelmét és elkötelezettségét, amely a 12 PFK-kötelezettségvállalásban, a kétéves jelentésben és különböző egyéb új mechanizmusokban nyilvánul meg;
2. hangsúlyozza a politikák fejlesztési célú koherenciájának mint az EU millenniumi fejlesztési célok eléréséhez való hozzájárulásának fontosságát;
3. hangsúlyozza, hogy a politikák jobb koherenciájának elérése szempontjából kritikus jelentőségű az arra irányuló politikai akarat és elkötelezettség, hogy a fejlődő országok érdekeit a fejlődő országokat érintő valamennyi politikai területen figyelembe vegyék;
4. felhívja a figyelmet az EU fejlesztési és halászati politikája, illetve fejlesztési és fakereskedelmi politikája közötti erőteljes kapcsolatokra, és hangsúlyozza, hogy az EU által a halászat és faanyagok politikai területén hozott intézkedések erőteljes hatást gyakorolnak a helyi fenntartható fejlődésre;
5. emlékeztet arra, hogy a COP13 elismerte, hogy az erdőirtás jelentősen hozzájárul az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásához és ezáltal az éghajlatváltozáshoz, és hangsúlyozta annak szükségességét, hogy támogassák a fejlődő országokat az erdők megőrzésére és fenntartható kezelésére irányuló erőfeszítéseikben; sürgeti az EU-t és a tagállamokat, hogy nyújtsanak jelentős pénzügyi hozzájárulást a fejlődő országokban az erdők megőrzésére, fenntartható felhasználására és kezelésére irányuló nemzetközi kezdeményezésekhez, és különösen az afrikai országoknak nyújtandó támogatáshoz;

Fa

6. aggódik amiatt, hogy a trópusi erdőirtás, az éghajlatváltozást előmozdító tényezők egyike, az üvegházhatást okozó gázok ember által okozott teljes éves kibocsátásának körülbelül 20%-áért felel, valamint a helyi és bennszülött közösségekben élő emberek millióinak a megélhetését pusztítja el;
7. aggódik amiatt, hogy az illegális fa- és erdészeti termékek olcsó behozatala, valamint az, hogy egyes ágazati szereplők nem felelnek meg az alapvető szociális és környezetvédelmi normáknak, destabilizálja a nemzetközi piacokat, és csökkenti a

¹ Az ENSZ-régió Szent Ilona szigetét, az Atlanti-óceán déli részén elterülő brit tengerentúli területet is magában foglalja, amellyel ez az állásfoglalás nem foglalkozik.

termelő országok adóbevételeit;

8. aggódik amiatt, hogy a FAO adatai szerint a világ erdőterületének kevesebb, mint 7%-a rendelkezik ökocímkével, és a trópusi erdők kevesebb mint 5%-ával gazdálkodnak fenntartható módon;
9. üdvözli, hogy Nyugat-Afrikában a Bizottság hivatalos tárgyalásokat folytat Ghánával és Kamerunnal, valamint előzetes megbeszéléseket folytat Libériával abból a célból, hogy önkéntes partnerségi megállapodást (VPA) írjanak alá a közvetlenül az Európai Unióba exportált fatermékek jogszerűségének ellenőrzése érdekében;
10. hangsúlyozza, hogy minden erdőmegőrzési programnak – beleértve az erdőkkel kapcsolatos szén-dioxid partnerségi mechanizmust (Forest Carbon Partnership Facility – FCPF) és a FLEGT-et – a bennszülött népek jogairól szóló ENSZ-nyilatkozattal összhangban védenie kell a bennszülött és helyi közösségek erdői felhasználásához való hagyományos és szokáson alapuló jogait;
11. felhívja a Bizottságot, hogy adjon kedvező választ a segélyprogramok és az országstratégiai dokumentumok keretében benyújtott, a fenntartható erdőgazdasági kezdeményezések finanszírozására irányuló kérésekre;
12. felhívja a Bizottságot, hogy nyújtson be közleményt, amely meghatározza az erdővédelem előmozdítására és az erdőirtásból eredő kibocsátások csökkentésére irányuló jelenlegi és jövőbeni finanszírozási mechanizmusokkal kapcsolatos európai uniós megközelítést, részvételt és támogatást, többek között az UNFCCC és a Kiotói Jegyzőkönyv, valamint az FCPF keretében; ennek a közleménynek vázolnia kell az EU elkötelezettségét arra vonatkozóan, hogy eszközöket biztosít, amelyekkel segít a fejlődő országoknak erdőik megvédésében, a védett erdei területek finanszírozásában és az erdőirtás gazdasági alternatíváinak támogatásában;
13. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy gyorsítsák fel a fent említett EU FLEGT cselekvési terv és rendelet végrehajtását, amely az illegális fakitermelés és az ahhoz kapcsolódó kereskedelem elleni küzdelemre és a fenntartható módon előállított fatermékek felhasználásának növelésére irányul, továbbá hogy jelentősen növeljék a partnerországok számát;
14. különösen arra hívja fel a Bizottságot, hogy még ebben a parlamenti ciklusban terjesszen elő egy átfogó jogalkotási javaslatot, amely az illegális és pusztító forrásokból származó faanyag és fatermékek forgalomba hozatalának megakadályozására irányul;
15. sürgeti a tagállamokat és a Bizottságot, hogy gyorsítsák fel egy európai uniós, nemzeti és helyi szintű zöld közbeszerzési politika elfogadását és végrehajtását, amely előnyben részesíti az ökocímkével ellátott fatermékek, különösen az Erdőgondnoksági Tanács szabványai szerint tanúsított termékek beszerzését;

Hal

16. hangsúlyozza, hogy a nyugat-afrikai országok nagymértékben függenek a halászatától, mint a foglalkoztatás, az élelmezésbiztonság, a fehérje, a kormányzati bevételek és a külkereskedelem forrásától, ezt a Nemzetközi Migrációs Szervezet közelmúltbeli

esettanulmánya szemlélteti, amely szerint a Szenegálból történő kivándorlás egyik legfontosabb oka a helyi halászati ágazat hanyatlása;

17. elégedetten veszi tudomásul és ösztönzi az e területen megvalósult fejlődést, azonban továbbra is aggasztja a térség egyes országai által a saját erőforrásaik védelme tekintetében tanúsított lassúság és habozás; sajnálja, hogy a partnerségi megállapodások alapján az Európai Unió által kifejtett erőfeszítések ellenére a természetes biológiai erőforrások – köztük a halászati erőforrások – fenntarthatósága és a fenntartható kiaknázás előnyei nemcsak, hogy még mindig nem jelentenek prioritást ezen országok számára, de gyakran továbbra is egyéb politikai és gazdasági érdekeknek vannak alárendelve;
18. ezért sürgeti a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az ügyet, valamint a nyugat-afrikai országokból az Európai Unióba érkező bevándorlók migrációjának mértéke és a nyugat-afrikai partok menti halállományok jelentős csökkenése közötti világos összefüggést;
19. felhívja a Bizottságot és a nyugat-afrikai országok kormányait, hogy fékezzék meg az illegális halászatot, valamint felügyeljék és ellenőrizzék a halállományokat annak érdekében, hogy a nyugat-afrikai vizekben véget vessenek a halállományok jelentős csökkenésének;
20. úgy véli, hogy a nyugat-afrikai halállomány jelentős potenciált képez a helyi fejlődés és az élelmezésbiztonsághoz való hozzájárulás szempontjából; aggodalommal állapítja meg, hogy a Kelet-közép-atlanti Halászati Bizottság 2006-ból származó legújabb tudományos értékelései szerint Nyugat-Afrikában sok állományt túlhalásztak, és legalább egy állományt a kipusztulás veszélye fenyeget;
21. úgy véli, hogy a Közösség fejlesztéspolitikája és halászati politikája közötti koherencia mértékének értékelése sok olyan szempontot foglal magában, amely túlmutat a több nyugat-afrikai harmadik országgal aláírt kétoldalú halászati partnerségi megállapodásokon; szintén fontosak a következőkkel kapcsolatos közösségi politikák:
 - a Nyugat-Afrika partjai mentén lévő vizek megfigyelése, ellenőrzése és felügyelete, valamint európai uniós hozzájárulások az illegális, nem bejelentett és nem szabályozott halászat elleni küzdelemhez;
 - a halállományokra és az ökoszisztéma felépítésére vonatkozó tudományos kutatás támogatása;
 - az EU-s hajók Nyugat-Afrikába történő exportálása és lobogóváltása;
 - a hal behozatalára vonatkozó növény-egészségügyi szabványok és egyéb nem tarifális kereskedelmi akadályok;
 - az EU piacpolitikája, valamint a Nyugat-Afrikából behozott hal fajtája és mennyisége;
22. arra kéri a Bizottságot – tekintettel a még teljes egyeztetés és aláírás előtt álló, nyugat-afrikai országokkal kötendő gazdasági partnerségi megállapodásra (EPA) –, hogy a PFK napirendjével összhangban járjon el, amikor az EPA-folyamat részeként a

faanyagra és a halra vonatkozó megállapodásokról tárgyal;

23. ismételten arra figyelmezteti a Bizottságot, hogy az EPA-k végső céljának megfelelően járjon el, amely az AKCS-országok regionális integrációjának előmozdítása és gazdasági helyzetének megerősítése, és ezzel összefüggésben hangsúlyozza különösen a nyugat-afrikai országok helyzetét;
24. úgy véli, hogy az EU halászati politikájának – beleértve a Nyugat-Afrikához fűződő kapcsolatait is – tiszteletben kell tartania a FAO fent említett 1995-ös, felelősségteljes halgazdálkodásra vonatkozó magatartási kódexét;
25. elégedetten nyugtázza, hogy hét nyugat-afrikai ország halászati megállapodást kötött az Európai Unióval az új partnerségi megállapodások szabályai szerint, amelyeknek egyik fő célja az EU flotta érdekeinek védelme, és olyan rendelkezéseket tartalmaznak, amelyek alapján a harmadik ország halászati erőforrásainak fenntartható kiaknázása biztosítására alkalmas programokat kell létrehozni;
26. úgy véli, hogy a halászati kapacitás múltbeli beáramlása e régióba, amelynek viszonylag gyengék a halgazdálkodási rendszerei és amely nem rendelkezik elégséges eszközökkel a halászhajók tevékenységeinek felügyeletéhez és ellenőrzéséhez, hozzájárult a régióban a halászati erőforrások problematikus helyzetéhez; ezért üdvözlí, hogy 2005-ben megszűnt az EU-ból Nyugat-Afrikába irányuló halászati kapacitások támogatása;
27. megállapítja, hogy fennáll annak a veszélye, hogy amikor az EU csökkenti halászati tevékenységét a nyugat-afrikai vizeken, helyét más országokból származó flották foglalják el, amelyek esetleg nem tartják tiszteletben ugyanazokat a fenntarthatósági elveket;
28. úgy véli, hogy a halászati erőforrásokat tekintve ideje mindenekelőtt a következő szempontokra helyezni a hangsúlyt:
 - a halászati erőforrások rendszeres értékelése az EU-ból származó, illetve érintett harmadik országbeli kutatók részvételével, óceánkutató hajókkal végzett kutatási kampányok révén, valamint azon országok minden egyes kizárólagos gazdasági övezetei halászati erőforrásainak rendszeres értékelése, amelyekkel halászati partnerségi megállapodás született;
 - a szárazföldi – mind kikötői, mind ellátási és szállítási – infrastruktúra javítása az EU-ból és más országokból javítás, ki- és átrakodás, stb. céljával érkező hajók fogadásának elősegítése érdekében, ami a harmadik országok számára is további előnyökkel járna;
 - az egészségügyi és higiéniai normák összehangolása, mivel e tekintetben ezen országok többsége súlyos hiányosságokkal küzd, ami bizonyos esetekben gátolja az EU piacához való kedvező hozzáférést, amelyben egyébként exportjuk részesülhetne;
 - ellenőrző és felügyelő szolgálatok létrehozása, mivel ezek az országok nem rendelkeznek a feladat ellátáshoz szükséges műszaki és emberi erőforrással,

valamint ellenőrzési központok felállítása és ellenőrök képzése, őrnaszádok és légi eszközök beszerzése révén;

- olyan jogi keret létrehozása, amely védi az elsősorban vegyes vállalkozások létrehozásából eredő jelenlegi és lehetséges európai uniós befektetéseket, mivel e vállalkozások érintett harmadik országbeli befektetéseit számos tényező visszafogja, többek között elsősorban a vállalatok feletti irányítás elvesztése és a régió valamennyi országára jellemző jogi bizonytalanság;
 - a fenntartható halászatot irányító programok létrehozása, amely programok a helyi ágazatok tevékenységeit szerveznék, és korlátoznák az általános, biológiailag nem fenntartható szabad hozzáférés gyakorlatát;
29. felhívja az EU-t, hogy válassza el a megállapodásokkal kapcsolatos kifizetések mértékét a cserébe kapott halászati lehetőségek mértékétől, mert ez visszatarthatja a harmadik országot attól, hogy túlhalászat esetén csökkentse a hozzáférést, illetve a harmadik ország kormánya számára hirtelen és jelentős bevételecsökkenéshez vezethet;
30. felhívja az Európai Uniót, hogy a nyugat-afrikai halászati tevékenységek fenntarthatóvá tétele és a közösségi fejlesztési politikával való összhangba hozása érdekében hozza meg a következő intézkedéseket, függetlenül attól, hogy partnerségi megállapodás vagy magánjellelű megállapodás keretében hajtják végre őket:
- az adott halállományok bőségének megbízható értékelése a halászati tevékenységek megkezdése előtt, majd ezt követően rendszeres időközönként;
 - az afrikai állományok túlhalászata esetén az európai uniós és más külföldi hajók által tett első lépésként a kifogott halak mennyiségének csökkentése;
 - hosszú távú programok létrehozása a halállományok bőségének helyzetére és trendjeire, valamint ökológiai összefüggéseikre, továbbá a halászatnak az ezekre gyakorolt hatására vonatkozó tudományos értékelések elvégzése céljából; és a nyugat-afrikai kutatási kapacitások támogatása;
 - pontos, megbízható és kellő időben történő nyilvános jelentéstétel a harmadik országban működő európai uniós hajók fogásairól és tevékenységeiről;
 - a referencialaboratóriumok fejlesztésének támogatása, hogy ezek könnyebben képesek legyenek megfelelni az Európai Unióba irányuló export növényegészségügyi követelményeinek;
 - az Európai Unió nyugat-afrikai partnereivel közösen egy program létrehozása az illegális, nem bejelentett és a nem szabályozott halászat elleni küzdelem érdekében, beleértve egy regionális felügyeleti tervet az indiai-óceáni bizottsággal kötött megállapodás mintája alapján; továbbá a belföldi és külföldi hajók halászati tevékenységeinek hatékony ellenőrzésére és felügyeletére szolgáló nyugat-afrikai kapacitások támogatása;
 - konzultáció a helyi érintett közösségekkel a megállapodás feltételeiről;

- intézkedések meghozatala annak biztosítása érdekében, hogy a helyi halászok és flották elsőbbségi hozzáféréssel rendelkezzenek a halállományokhoz;
 - hosszú távú programok létrehozása, amelyek növelik a hozzáadott értéket a helyi feldolgozóipar számára annak lehetővé tétele révén, hogy a helyben fogott halat helyben dolgozzák fel, és ezt követően exportálják az Európai Unióba;
 - a származási szabályok jelenlegi rendszerének megreformálása és kiigazítása a helyi körülmények és realitások figyelembevételében;
31. kénytelen elismerni, hogy bár egyes harmadik országok teljes költségvetésében jelentős részt tesznek ki a halászati megállapodások alapján kapott pénzügyi hozzájárulások – amelyekhez hozzá kell adni a hajózási vállalkozók befektetéseit, valamint a tagállamok által kétoldalúan vállalt együttműködéseket, beleértve a pénzügyi együttműködést is –, a fenntartható fejlődést elősegítő együttműködés nem származhat kizárólag a közös halászati politikából, hanem a többi közösségi politikát is be kell vonni, mindenekelőtt a fejlesztési együttműködési politikát, azon politikai és társadalmi-gazdasági feltételek megteremtése céljából, amelyek segítségével ezen országok megfelelően orientálhatják a kívánt közigazgatási és pénzügyi erőfeszítéseket, hogy teljes egészében és hosszú távon élvezni tudják a természetes biológiai erőforrásaikban rejlő lehetőségeket;
32. sürgeti a Bizottság és a tagállamok közötti jobb koordinációt fejlesztési együttműködési projektjeik során, többek között a prioritások és célkitűzések megállapításakor;
33. sajnálja, hogy az EU–AKCS Gazdasági Partnerségi Megállapodás 2007. májusi fenntarthatósági hatásvizsgálata (SIA), amelyre a Bizottság adott megbízást, nem vizsgálja meg az erdészeti szektort, és csak érinti a halászat kérdéseit;
34. felkéri a Bizottságot, hogy:
- általánosságban végezzen több és részletesebb fenntarthatósági hatásvizsgálatot (SIA);
 - a PFK-kérdéseket építse be alaposabban a SIA-kba;
 - adjon megbízást két SIA-ra a nyugat-afrikai EPA tekintetében, külön hangsúllyal a halászati és a faanyagágazat PFK-jára, beleértve a helyi és bennszülött közösségekre gyakorolt hatás értékelését;
35. arra a következtetésre jut, hogy 2003 óta a FLEGT-folyamat és az átdolgozott halászati partnerségi megállapodások új generációja fontos kiindulópontjai a fejlesztésbarát politikáknak, hangsúlyozza azonban, hogy egy valódi PFK lehetővé tételéhez szélesíteni és fejleszteni kell az EU Nyugat-Afrikával szembeni halászati és faanyag-politikáját;

o

o o

36. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak, a Régiók Bizottságának, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok csoportja, az ECOWAS, az Afrikai Unió, illetve a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) titkárságainak, a Szubregionális Halászati Bizottságnak és a Kelet-közép-atlani Halászati Bizottságnak, valamennyi ECOWAS-ország, valamint Mauritánia és Kamerun kormányainak.